

I Guds love i naturen, følger virkning efter årsag, med en ufejlbarlig sikkerhed. Høsten vil bevidne hvordan såningen har været. Den dovne arbejder dømmes ved hans arbejde. Høsten bærer vidne imod ham. Sådan er det med åndelige ting: enhver medarbejders trofasthed måles med resultatet af hans arbejde. Karakteren af hans arbejde, hvad enten det er flittig eller dovent, åbenbares ved høsten. Det er sådan at hans skæbne for evigheden afgøres.

Al sæd der udsås giver en høst af sin slags. Sådan er det med menneskelivet. Vi behøver alle at så medfølelighedens, sympatiens og kærlighedens frø; for vi skal høste hvad vi sår. Alt hvad der får karakter af selvished, egenkærlighed, selvagtelse, alt hvad der gøres for at føje sig selv, vil frembringe en lignende høst. Han som lever for sig selv sår i kødet, og af kødet vil han høste fordærv.

Gud ødelægger ingen mennesker. Enhver som ødelægges, vil få ødelagt sig selv. Enhver som kvæler samvittighedens advarsler, sår vantroens frø, og dette vil give en sikker høst. Da Guds første advarsel blev afvist, såede den gamle Faraos genstridighedens frø, og han høstede genstridighed. Gud tvang han ikke til at betvivle. Vantroens frø, som han såede gav en høst af sin slags. Således fortsatte hans modstand, indtil han så på sit ødelagte land, så på hans førstefødtes kolde og døde krop, og de førstefødte i hele hans hus og alle familier i hans rige, indtil havets vande lukkede sig over hans krigshest, hans krigsvogne og hans krigsfolk. Hans historie er en frygtelig illustration på sandheden i ordene, at "Hvad et menneske sår, skal det også høste." Galaterne 6,7. Ville folk indse dette, vil de være forsigtige med den sæd de udsår.

Idet den udsåede sæd giver en høst, vil det udsåede til gengæld mangedoble høsten. Denne lov gælder i vort forhold til andre. Alle handlinger, alle ord, er en sæd der vil bære frugt. Enhver handling i eftertænkning om venlighed, i lydighed, eller i selvfornægtelse vil gå igen hos andre, og gennem dem til endnu flere. Således er handlinger i misundelse, ondsind og stridighed - frø, som vil spire op med en "bitter, skadelig rod" (Hebr 12,15), hvorved mange bliver tilsmudset. Og hvor mange flere vil de "mange" så forgiftes derved. Således vil udsåningen af godt og ondt fortsætte for tid og for evighed.

I frøudsåningens lektie læres der gavmildhed i både åndelige og timelige ting. Herren siger: "Men lykkelige I, der sår ved hvert vandløb." Esajas 32,20. "For husk, at den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt." 2 Korinter 9,6. At så ved alle vande betyder at Guds gaver tildeles hele tiden. Det betyder at give hvor Guds sag behøver eller menneskenes behov behøver vor hjælp. Dette vil ikke føre til fattigdom. "Den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt." Sædemanden mangedobler sine frø ved at sprede dem ud. Sådan er det med dem som er trofaste med at uddele Guds gaver. Ved at give videre vil de øge deres velsignelser. Gud har lovet dem nok, så de kan fortsætte med at give. "Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål skal man give jer i favnen." Lukas 6,38.

Med sin undervisning fra naturen, taler Kristus om de ting som Hans egne hænder har gjort, og som havde kvaliteter og kræfter som Han Selv har tildelt. De skabte tings oprindelige fuldkommenhed var et udtryk for Guds tanke. For i deres Edenhjem, kendte Adam og Eva helt til Gud, fuld af guddommelig belæring. Visdommen talte til øjet og blev taget til hjerte; for de havde samkvem med Gud i Hans skaberværker. Ligeså snart at det hellige par overtrådte den Allerhøjestes lov, forlod stråleglansen fra Guds ansigt, naturens ansigt. Jorden er nu ødelagt og besmittet af synd. Alligevel er der meget af de af den strålende skønhed tilbage. Kristi forbilledlige lektioner er ikke udslettet; forstås de rigtigt, taler naturen om sin Skaber.

På Kristi tid var disse lektioner mistet af syne. Mennesket ophørte næsten med at kunne se Gud i hans gerninger. Menneskehedens syndighed havde kastet et sort ligklæde over skabelsens virkelige ansigt; og i stedet for at manifestere Gud, blev Hans værker til en barriere der skjulte Gud. Mennesket "ærede og dyrkede skabningen fremfor Skaberen". Således blev hedningenes "tanker tomme, og deres uforstandige hjerte blev formørket." Romerne 1,25. 21. Således var menneskenes lære blevet sat i stedet for Guds i Israel. Det var ikke kun naturens ting, men også offer tjenesten og Skrifterne selv – alt kom for at åbenbare Gud – som blev så fordrejet at de snarere skjule Ham.

Kristus prøvede at fjerne det som tilslørede sandheden. Det slør som synd havde kastet over naturens ansigt, kom han for at trække til side, at det er til, at få øje på den åndelige herlighed, som alle ting var skabt, for at genspejle. Hans ord satte naturens lære såvel som Bibelen i et nyt aspekt, og gav dem en ny åbenbaring.

Jesus plukkede den smukke lilje, og lagde den i børns og unges hænder; og da de så hans eget unge ansigt, frisk med sollys fra Hans Faders ansigt, gav Han lektionen: "Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem." Derefter kom den lifflige forvisning og vigtige lektion: "Klæd da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer, I lidettroende?"

I Bjergprædiken blev disse ord sagt til andre, udover børn og unge. De blev talt til skarerne, hvoriblandt der var mænd og kvinder fulde af bekymringer og forviklinger, og kede af skuffelser og sorg. Jesus fortsatte: "Derfor må I ikke være bekymrede og sige: »Hvad skal vi spise?« eller: »Hvad skal vi drikke?« eller: »Hvad skal vi klæde os i?« Thi efter alt dette søger hedningerne, og jeres himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette." Så rakte han Sine hænder ud til skaren rundt om ham, og Han sagde: "Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." Mattæus 6,28-33.

Så fortolkede Kristus det budskab, som Han selv havde givet om markens linjer og græs. Han ønsker at vi skal læse det i alle liljer og hvert græsstrå. Hans ord er fulde af forvisning, og ønsker at bekræfte tilliden til Gud.

Så udbredt var Kristi syn på sandheden, så omfangsrig var Hans lære, at alle dele i naturen gav en illustrerende sandhed. Alle de scenerier som øjnene dagligt

hviler på, var knyttet til nogle åndelige sandheder, således blev naturen iklædt Mesterens lignelser.

I den første del af Kristi forkyndertjeneste, talte Han til folk med så tydelige ord, at alle Hans tilhørere kunne gribe de sandheder, som han vil gøre dem vise på frelsen med. Men sandheden slog ikke rod i mange hjerter, og den blev hurtigt forkastet. "Derfor taler jeg til dem i lignelser," sagde Han, "fordi de ser og dog ingenting ser, og hører og dog ingenting hører eller forstår. . . »I skal høre og høre og dog intet fatte, I skal se og se og dog intet øjne." Mattæus 13,13-15.

Jesus ønskede at vække til spørgsmål. Han forsøgte at vække ubekymrede, og indprente sandheden i hjertet. Undervisning i lignelser var populært, og indgød respekt og opmærksomhed, ikke kun hos jøderne, men også hos andre folkeslag. Han kunne ikke bruge mere effektive undervisningsmetoder. Hvis Hans tilhørere ønskede kendskab til guddommelige ting, kunne de have forstået Hans ord; for han var altid villig til at forklare, for ham der lytter i oprigtighed.

Desuden havde Kristus sandheder at bringe, som folk ikke var forberedt på at modtage eller endog forstå. Af den grund underviste han dem i lignelser. Ved at knytte Sin lære med livets scenerier, erfaringer eller natur, fik Han deres opmærksomhed og gjorde indtryk på deres hjerter. Derefter kunne de genkalde den guddommelige Lærers ord, idet de så de ting der illustrerede Hans lektier. De menneskesind som var åbne for Helligånden, foldede betydningen i Frelserens lære sig mere og mere ud. Mysterier blev klare, og det som var blevet opfanget, blev tydeligt.

Jesus søgte en adgangsvej til ethvert hjerte. Ved at give forskellige illustrationer, gav han ikke blot sandheder i forskellige afskygninger, men appellerede også til forskellige tilhørere. Deres interesse blev vækket ved billeder fra det der omgav deres dagligdag. Ingen som lyttede til Frelseren kunne føle at de blev forsømt og glemt. Den ydmygste og mest syndige hørte en røst i Hans lære, som talte sympatisk og ømt til dem.

Og Han fik en anden grund til at undervise i lignelser. Blandt de skarere og var samlet omkring Ham, var der præster og rabbiner, skriftlærte og ældste, heoridanere og herskere, verdenskærlige, fanatiske og ærgerrige mennesker, der frem for alt ønskede noget at anklage imod Ham. Deres spioner fulgte Hans skridt dag for dag, for at gribe noget fra Hans læber som ville fælde Hans dom, og fortie Ham for altid, som lod til at trække verden efter sig. Frelseren forstod disse mænds karakter, og han bragte sandheden på en sådan måde at de ikke kunne finde noget som førte Ham for Sanhedrin. Han irettesatte deres hykleri og onde gerninger med lignelser, som havde høje stillinger, og iklædte sandheden med en så skærende karakter med billedligt sprog, at den blev sagt i direkte anklager, ellers ville de ikke lytte til Hans ord, og ville hurtigt have gjort ende på Hans forkyndertjeneste. Men medens Han undgik spionerne, gjorde Han sandheden så klar, at vildfarelse viste sig, og den mest ærlige i hjerter fik udbytte af Hans lektier. Den guddommelige visdom og uendelige nåde blev tydeliggjort ved tingene i Guds skaberværk. Mennesker lærte af Gud gennem naturen og livets erfaringer. "Hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har

Den del som mennesker bidrager med, er så lille, at den ikke kan måles; men forbindes mennesket med Kristi guddommelighed, kan de gøre alt gennem den styrke, som Kristus bibringer med.

Plantens gradvise udvikling fra kornstadiet, er en forbilledlig lektie i børneopdragelse. Der er "først strå, så aks, så fuld kerne i akset." Han som gav denne lignelse skabte de bittesmå korn, gav dem deres livsvigtige egenskaber, og forordnede de love som styrer dets vækst. Og de sandheder som lignelsen lærer blev gjort til levende virkelighed i Hans eget liv. Han fulgte den guddommelige vækstorden i både Hans fysiske og Hans åndelige natur, som illustreres ved planten, ligesom Han ønsker alle de unge skal gøre. Selvom Han var himlens Majestæt, herlighedens Konge, blev Han et lille barn i Bethlehem, og repræsenterede det hjælpeløse barn for en tid, som er i sin moders omsorg. I barndommen gjorde han et lydigt barns gerninger. Han talte og handlede med et barns klogskab, og ikke som en mand, ærede Sine forældre ved at gennemføre deres ønsker på en hjælpsom måde, efter et barns evner. Men ved hvert trin i hans udvikling var Han fuldkommen, med et syndfri livs fuldkomne og naturlige nåde. Den hellige skrift skriver om Hans barndom: "Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham." og om ungdom står der: "Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker." Luk. 2,40. 52.

Her hentydes der til forældres og læreres arbejde. De bør hjælpe til at unges tilbøjeligheder oppasses, så de kan fremstille den naturlige skønhed, på hvert trin af deres liv, som passer til den periode. Folde sig naturligt ud, som planterne i haven gør.

De naturlige og upåvirkelige børn er de mest tiltrækkende. Det er ikke klogt at vise dem særlig opmærksomhed, og gentage det deres kvikke bemærkninger for dem. Der må ikke ansøres til forfængelighed, ved at rose deres udseende, deres ord eller deres handlinger. De bør heller ikke klæde sig, på en dyr og opmærksomhedsfremmende måde. Dette opmuntrer dem til stolthed, og vækker misundelse i deres kammeraters hjerter.

Disse små bør opdrages med barnlig enfoldighed. De bør oplæres til at være tilfredse med de små, hjælpeløse pligter, og de naturlige fornøjelser og erfaringer for deres år. Børn svarer til bladene i lignelsen, og bladene har deres særlige skønhed. Børn bør ikke tvinges ud i en for tidlig modenhed, men bør fastholde deres første års friskhed og nådegave, så længe som det er muligt.

De små børn kan være kristne, få en erfaring der svarer til deres årgang. Det er alt Gud forventer af dem. De behøver at blive oplært i åndelige ting; og forældre bør give dem alle muligheder så de kan danne en karakter efter Kristi karakters lighed.

erklærer den forunderlig virkende kraft af det ord Han sagde som "Han talte, og det skete"; som "befalede, og det stod der." Sal. 33,9

Kristus lærte Sine disciple at bede "Giv os i dag vort daglige brød." Og da Han pegede på blomsterne, gav Han forvisningen: "Hvis Gud klæder markens græs, . . . skal Han så ikke meget mere klæde jer?" Mattæus 6,11. 30. Kristus arbejder hele tiden på at besvare denne bøn, og give denne gode forvisning. Der er en usynlig kraft der hele tiden arbejder som menneskenes tjener på at give føde og klæde mennesket. Mange af de medarbejdere vor Herre ansætter til at gøre frø, som tilsyneladende kastes ud, en levende plante. Og Han giver alt i rette forhold, som forlanges for at fuldende høsten. Her salmistens smukke ord:

"Du tager dig af landet og giver det regn,
du gør dets rigdom stor;
Guds bæk er fuld af vand,
du sørger for kornet, ja, det sørger du for.
Du væder plovfurerne og jævner pløjegjorden,
du blødgør jorden med regnskyl og velsigner dens spirer.
Du kroner året med dine gode gaver,
dine hjulspor driver af fedme.

Sal.65,10-12.

Den materielle verden er under Guds kontrol. Naturen adlyder naturlovene. Alt taler og handler Skaberens vilje. Skyerne og solskinnet, dug og regn, storm og vind, alt er under Guds ledelse, og er ubetinget lydige mod Hans befaling. Det er i lydighed mod Guds lov at kornets spire baner sig vej gennem jorden, "først strå, så aks, så fuld kerne i akset." Mark 4,28. Dette udvikler Herren på deres rette tidspunkt, fordi de ikke modsætter sig Hans værk. Og er det da så at mennesker, som er skabt i Guds billede, begavet med fornuft og taleevne, er alene om at ikke påskønne Hans gaver og er ulydig mod Hans vilje? Skal det kun være fornuftsvæsenerne der skaber forvirring i vor verden?

Guddommelig og menneskelig anstrengelse i forening kan ses i alt som tjener til menneskers ophold. Der kan ikke være nogen høst uden at menneskers hænder gør sin del, såsom at udså frøene. Men uden de redskaber som Gud giver, i form af sol og regn, dug og skyer, så vil der ikke være vækst. Sådan er det i alle forretningstiltag, i alle studie- og videnskabsafdelinger. Sådan er det med åndelige ting, ved dannelse af karakter, og i alle linjer af det kristne arbejde. Vi har en del at gøre, men vi må have guddommelig magt til at forene os, ellers vil vor møje være forgæves.

Alt hvad mennesker overhoved udretter, hvadenten det er i åndelige eller timelige linjer, bør han have på sinde at det gøres i samarbejde med sin Skaber. Vi har et stort behov for at indrømme vor afhængighed af Gud. Der sættes for megen lid til mennesker, der stoles for meget på menneskers påfund. Der er for lidt tillid til den kraft, som Gud står parat til at give. "Vi er Guds medarbejdere." 1. Korinter 3,9.

kunnet ses fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger." Romerne 1,20

I Frelserens lignelseslære er en antydning af hvad der er den sande "højere lære." Kristus kunne have åbnet videnskabens dybeste sandheder for mennesker. Han kunne have løst mysterier som kræver flere hundrede års slid og studium at trænge ind i. Han kunne foreslå videnskabelige retninger, som ville være til føde for tanker og fremme påhit til endens tid. Men det gjorde han ikke. Han sagde intet der stiller nysgerrigheden, eller menneskers ærgerrighed der åbner døre for verdslig storhed. I al Sin lære, bragte Kristus menneskenes tanker i forbindelse med det Almægtiges Tanker. Han ledte ikke folk til at studere menneskers teorier om Gud, om Hans ord eller om Hans gerninger. Han ledte dem til at beskue Ham, som manifesterede Sine gerninger, med Sit ord og med Sit fremsyn.

Kristus beskæftigede sig ikke med abstrakte teorier, men med det som er væsentlig for karakterudviklingen, det som vil forøge menneskers evner til at kende Gud, og blive bedre til at gøre godt. Han fortalte mennesker om sandheder som forholder sig til livsførelsen, og som griber fat i evigheden.

Det var Kristus som ledte uddannelsen i Israel. Efter Herrens bud og forordninger, sagde han: "Du skal gentage dem for dine sønner; du skal fremsige dem, både når du er hjemme, og når du er ude, når du går i seng, og når du står op. Du skal binde dem om din hånd som et tegn, de skal sidde på pande som et mærke, og du skal skrive dem på dørstolperne i dit hjem og i dine porte." 5.Mos.6,7-9. Med Sin egen lære, viste Jesus hvordan denne befaling skal opfyldes – hvordan Guds rigs love og grundprincipper kan bringes, så de åbenbarer deres skønhed og værdifuldhed. Da Herren oplærte Israel til at være Hans særlige repræsentanter, gav han dem boliger blandt bakker og dale. De skulle hele tiden være i kontakt med naturen og med Guds ord i deres liv og religiøse tjeneste. Således underviste Kristus Sine disciple ved søen, på bjergsiden, og på marker og i lunde, hvor de kunne se på naturens ting, som han illustrerede sin undervisning med. Og idet de lærte af Kristus, brugte de deres kundskab, ved at samarbejde med Ham i Hans værk.

Gennem skabelsen bliver vi bekendt med Skaberens. Naturens bog er en stor lærebog, så at vi, sammen med Bibelen, kan undervise andre om Hans karakter, og lede tabte får tilbage til Guds fold. Når Guds værker studeres, opblusser Helligånden en overbevisning i sindet. Overbevisninger kommer ikke af logisk tænkning; men for at tankegangen ikke bliver for mørk til at kende Gud, og øjnene for omtågede til at se Ham, øret for døvt til at høre Hans røst, så gribes der en dybere mening, og det skrevne ords ophøjne sandheder gør indtryk på hjertet.

Der er en enkelthed og renhed i disse lektier fra naturen, som gør dem til de mest værdifulde. Alle behøver den lære som stammer fra den kilde. Naturens skønheder leder i sig selv sjælen bort fra synd og verdslig forlokkelser, og mod renhed, fred og Gud. De studerendes tanker er for ofte optaget af menneskers teorier og spekulationer, falskneri der kaldes for videnskab og filosofi. De behøver at komme i tæt kontakt med naturen. Lad dem lære at skabelsen og kristendom har én Gud. De må lære at se den naturlige harmoni med det åndelige. Alt som

deres øjne ser eller deres hænder håndterer må være en lektie til karakteropbyggelsen. Således vil de mentale kræfter styrkes, karakteren udvikles og hele livet forædles.

Kristi formål med at undervise i lignelser, var direkte i linje med Sabbatens formål. Gud gav mennesker et mindesmærke for Hans skaberkraft, så de kunne se Ham i Hans hænders værker. Sabbaten påbyder os at se Skaberens herlighed i Hans skabte værker. Og det var fordi Han ønskede at vi skal gøre det, at Jesus knyttede Sine dyrebare lektier med naturlige tings skønhed. Vi bør studere de budskaber Gud har skrevet til os i naturen, på den hellige hviledag, frem for de andre dage. Vi bør studere Frelserens lignelser, dér hvor han fortalte dem, på marker og i lunde, under den åbne himmel, blandt græsset og blomsterne. Når vi kommer tæt på naturens hjerte, virkeliggør Kristus sin tilstedeværelse for os, og taler om Sin fred og kærlighed til vore hjerter.

Og Kristus har ikke kun kædet Sin lære til hviledagen, men også kædet med en slidsom uge. Han har givet ham visdom, som driver ploven og udsår sæden. Ved pløjning og tilsåning, dyrkning og høst, lærer Han os at se en illustration på Hans nådesværk i hjertet. Så i alle nyttige arbejdsgrøner og alle livets forbindelser, ønsker Han at vi får en lektie i guddommelig sandhed.

Han ønsker at vi, i alle nyttige arbejdslinjer, og alle livets forbindelser, skal modtage lektier om guddommelig sandhed. Så vil vi i vort daglige slid, ikke længere være så optaget og komme til at glemme Gud; den vil hele tiden minde os om vor Skaber og Genløser. Tankerne om Gud vil gå som en gylden tråd gennem alle vore hverdagsbekymringer og det vi er optaget af. For os vil Hans ansigts herlighed igen hvile over naturens udseende. Vi vil altid lære nye lektier om himmelsk sandhed, og vokse i Hans renhed billede. Således skal vi "undervises af Herren"; og vi skal "blive hos Gud", på den lod vi er sat." Esajas 54,13; 1 Korinter 7,24.

"En sædemand gik ud for at så"

Dette kapitel er baseret på Mattæus 13,1-9; Mattæus 13,18-23; Markus 4,1-20; Lukas 8,4-15.

Udsåning og frøene

Med lignelsen om sædemanden, illustrer Kristus Himmerigets ting, og den store Husbonds arbejde for Sit folk. Ligesom en sædemand på marken, kom Han for at sprede sandhedens himmelske korn. Og Hans lignelse lærer, at selv at de mest dyrebare sandhedsfrø, om Hans nåde, blev udsået. Lignelsen om sædemanden værdsættes ikke som den burde, på grund af sin enkle lære. Når de naturlige frø lægges i jorden, ønsker Kristus at lede vore tanker til evangeliets frø, en udsåning der resulterer i at mennesker kommer tilbage og bliver loyale mod Gud. Han som gav lignelsen om de små frø, er himlens regent, og de samme love som behersker jordisk udsåning, behersker sandhedsfrøenes udsåning.

kammerater tog skibet fra Troas til Filippi. Se den aldrende Paulus, i lænker forkynde Kristus i Kejsernes fæstninger. Se de små slave- og bondesamfund i konflikt med det imperiske hedenske Rom. Se Martin Luther modstå den mægtige kirke, som er mesterstykket i verdens visdom. Se ham holde fast på Guds ord, imod kejseren og paven, erklære: "Her står jeg, jeg kan ikke andet. Gud hjælp mig." Se John Wesley forkynde Kristus og Hans retfærdighed midt i formalisme, sanselighed og hedenskab. Se nogen bebyrdet med den hedenske verdens veer, bede indtrængende om at blive ført til Kristi kærlighedsbudskab. Her gejstlighedens svar: "Sæt dig ned, unge mand. Når Gud ønsker at omvende hedningene, vil Han gøre det uden jeres hjælp eller min."

De store religiøse ledere, som tænker i denne slægt, udråber lovprisning og opbygge deres monumenter, som lagde sandhedens frø for flere hundrede år siden. Er der ikke i dag mange der vender sig for at nedtræde de opspirende frø? Det gamle råb gentages: "Vi ved, at Gud har talt til Moses, men hvor den mand [Kristus i den budbringer Han sendte] er fra, ved vi ikke." Joh. 9,29. Ligesom i de første tider, findes der særlige sandheder, ikke hos gejstlige myndigheder, men hos mænd og kvinder som ikke er for lærte, eller for kloge til at tro Guds ord.

"For tænk på, brødre, hvordan det var med jer selv, da I blev kaldet: I var ikke mange vise i verdslig forstand, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme. Men det, som er dårskab i verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, som er svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme, og det, som verden ser ned på, og som ringeagtes, det, som ingenting er, udvalgte Gud for at gøre det, som er noget, til ingenting" (1 Korinter 1,26-28); "for at jeres tro ikke skulle afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft." (1 Korinter 2,5).

Og i denne sidste slægt skal lignelsen om sennepsfrøet nå tydeligt ud og i triumferende opfyldelse. Det lille frø vil blive et træ. Det sidste advarsels- og nådesbudskab skal gå ud til "alle folk, stammer og tungemål" (Åbenbaringen 14,6-14), "for at tage et folk ud for hans navns skyld" (Apostlenes gerninger 15,14; Åbenbaringen 18,1). Og jorden skal oplyses med Hans herlighed.

Andre lektier fra frø-udsåningen

Familien og skolen lærer dyrebare lektier fra udsåningsarbejdet og plantens vækst fra frøstadiet. Lad børn og unge lære at genkende de guddommelige agenter i de naturlige ting, og de vil kunne gribe de usynlige gaver i tro. Idet de vil forstå Guds forunderlige arbejde med at dække Sin store families ønsker, og hvordan vi skal samarbejde med Ham, vil de få mere tro på Gud, og vil erkende mere af Hans kraft i deres dagligdag.

Gud skabte frøet, da Han skabte jorden, ved Sit ord. Ved Hans ord gav Han det magt til vokse og formere sig. Han sagde: "Jorden skal grønnes: Planter, der sætter frø, og alle slags frugttræer, der bærer frugt med kerne, skal være på jorden. Og det skete Gud så, at det var godt." 1. Mos. 1,11. 12. Det er dette ord som stadig får frø til at vokse. Al frø som sender sine grønne blade til sollyset,

men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.”

Frøet spire vokser ved at folde det livgivende princip ud, som Gud har implanteret. Dets udvikling er afhængig af menneskers kraft. Sådan er det med Kristi rige. Det er en ny skabning. Dets udviklingsprincipper er modsat deres der hersker denne verdens riger. Jordiske regeringer hersker ved fysisk magt; de fastholder deres dominans ved krig; men det nye riges grundlægger er Fredens Fyrste. Helligånden viser de verdslige riger som symboler på voldsomme dyrs bytte; men Kristus er ”Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.” Joh. 1,29. I Hans regeringsplan bruges der ingen brutalitet for at tvinge samvittigheden. Jøderne så efter om Guds rige blev oprettet på samme måde som verdens riger. For at tilskynde til retfærdighed tyede de til udvortes forhåndsregler. De udtænkte metoder og lagde planer. Men Kristus implanterede et princip. Ved at implantere sandhed og retfærdighed, modarbejder Han vildfarelse og synd.

Da Jesus sagde denne lignelse, kunne der ses sennepsplanter fjern og nær, de hævede sig over græsset og korn, og svajede deres grene let i luften. Fuglene fløj fra kvist til kvist, og sang blandt de løv-rige blade. Alligevel var frøene der spirede op til disse gigantiske planter, blandt de mindste af alle frø. Først sendte det et ømt skud op, men det fik stærkere livskraft, og voksede og blomstrede indtil det nåede nuværende store størrelse. Kristi rige virker således i sin begyndelse ydmygt og ubetydeligt. I sammenligning med jordisk riger ser det ud til at være det mindste af alle. Kristi krav på at være konge blev latterliggjort af denne verdens riger. Alligevel besad evangeliets rige et guddommeligt liv i de mægtige sandheder der blev givet Hans efterfølgere. Og hvor hurtigt voksede det, hvilken vidtrækkende indflydelse! Da Kristus sagde denne lignelse, var der kun nogle få galilæiske bønder til at repræsentere det nye rige. Det blev fremhævet igen og igen at de var fattige og få i antal, som årsag til at mennesker ikke kan sammenligne sig med disse enfoldige fiskere som fulgte Jesus. Men sennepsfrøet skulle vokse og brede sine grene ud over verden. Når de jordiske riger, som menneskehjernerne var så optaget ville gå til, vil Kristi rige forblive, som en mægtig og vidtrækkende magt.

Så nådesarbejdet med hjertet begynder småt. Der siges et ord, en lysstråle spredes i sjælen, der udøves en indflydelse som begynder det nye liv; og hvem kan måle sig med dets resultater?

Det er ikke kun væksten i Kristi rige som lignelsen om sennepsfrøet illustrer, men alle trin i den voksende erfaring som lignelsen fremstiller, og bliver gentaget. For Gud har en særlig sandhed og et særligt arbejde til enhver slægt i Hans menighed. Den sandhed som skjules for verdens vise og kloge, åbenbares for den barnlige og ydmyge. Det kræver selvopofrelse. Der er kampe at kæmpe og sejre at vinde. Fra første færd af er der kun få der forsvarer. De modarbejdes og foragtes af verdens store mænd og ved en verdenstilpasset kirke. Se Johannes Døber, Kristi forløber, står alene og irettesætter det jødiske folks stolthed og formalisme. Se de første evangelie-frontkæmpere i Europa. Hvor tilsøret, hvor håbløs, synes Paulus og Silas' mission ikke, de to teltmagere, da de med deres

Ved Gallilæas sø havde en gruppe samlet sig for at se og høre Jesus – en ivrig og forventningsfuld skare. De syge var der, lå på deres mætter, og ventede på at føre deres sag frem for Ham. Det var Kristi Gudsgivne ret at helbrede en syndig slægts veer, og Han irettesatte nu sygdom, og spredte liv, sundhed og fred omkring sig.

Idet skaren stadig blev større, pressede folk sig tæt om Kristus, indtil der ikke var mere plads til dem. Da trådte han ud i de fiskerbåde, imedens de ventede på at tage Ham over søen, sagde han noget til menneskene i deres både, og påbød Sine disciple at lægge lidt fra land, medens talte han til folkeskaren på kysten.

Op til søen lå de smukke Genesaret-sletter, og bagved var bakkerne, og på bakkesiden og sletten havde både så- og høstfolk travlt, den ene kastede frø og den anden høstede den første afgrøde. Da Kristus så på dette, sagde Han —

”Se, en sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; men da solen kom højt op på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det. Men noget faldt i god jord og gav udbytte, noget hundrede, noget tres og noget tredive fold.”

Folk forstod ikke Kristi mission på Hans tid. Den måde han kom på, var ikke efter deres forventninger. Herren Jesus var grundlag for hele den jødiske husholdning. Dens imponerende tjenester for guddommeligt bestemte. De skulle lære folk at den Fastsatte person ville komme til dem på det tidspunkt ceremonierne pegede hen til. Men jøderne havde ophøjede former og ceremonier og havde mistet deres formål af syne. Menneskers traditioner, leveregler og forordninger, skjulte disse lektier for dem, som Gud ville bringe. Disse leveregler og traditioner blev en forhindring for at de kunne forstå og praktisere sand religion. Og når Virkeligheden kom, i form af Kristus, genkendte de ikke at han var deres symbols opfyldelse, virkeligheden til alle deres skyggebilleder. De forkastede forbilledet, og klyngede sig til deres symboler og unødige ceremonier. Guds Søn var kommet, men de fortsatte med at bede om et tegn. Budskabet, ”Omvend jer; for himmeriget er nær,” besvarede de med krav om et mirakel. Mattæus 3,2. Kristi evangelium var en anstødssten for dem, fordi de krævede tegn i stedet for en Frelser. De forventede at Messias viser Sit forlangende ved mægtige sejre, der opretter Sit rige på ruinerne af jordiske riger. Disse forventninger besvarede Kristus med lignelsen om sædemanden. Guds krige skulle ikke sejre ved væbnede hære, ikke ved voldelige interventioner, men ved at indplante et nyt princip i menneskenes hjerter.

”Ham der sår den gode sæd, er Menneskesønnen.” Mattæus 13,37. Kristus var kommet, ikke som en konge, men som en sædemand; ikke for at besejre kongeriger, men for at sprede frø; ikke for at pege Sine efterfølgere til jordiske sejre og national storhed, men for at indsamle en høst efter tålmodigt slid, ved tab og skuffelser.

Farisæerne fornemmede betydningen af Kristi lignelse, men for dem var det en uvelkommen lærdom. De lod til at ikke forstå det. For skaren var den nye lære et endnu større mysterium, hvis ord havde bevæget deres hjerter så besynderligt og skuffet deres ærgerrighed så bittert. Disciplene selv havde ikke forstået lignelsen, - men de fik interesse. De kom bagefter til Jesus og bad om en forklaring.

Det var dette ønske Kristus ønskede at vække, så han kan uddybe sin undervisning endnu mere. Han forklarede lignelsen for dem, ligesom Han ville gøre Sine ord tydelige for alle som søger Ham af oprigtigt hjerte. De som studerer Guds ord med åbne hjerter for Helligåndens oplysning, vil ikke forblive i mørke, med hensyn til ordenes betydning. "Den, der vil gøre hans vilje," sagde Kristus, "skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv." Alle som kommer til Kristus for at få en klarere sandhedsforståelse vil få dette. Han foldede himmeriget hemmeligheder ud for dem, og disse hemmeligheder vil de menneskehjerner forstå, som længes efter at kende sandheden. Et himmelsk lys vil skinne ind i sjælstemplet, og vil åbenbares for andre, som en klart skinnende lampe på en mørk sti.

"Sædemanden gik ud for at så". I Østen var det hele så usikkert, at der var stor fare for vold. Således boede folk mest i byer med mure omkring, og husbondene gik dagligt ud for at arbejde udenfor murene. Således gik Kristus, den himmelske Sædemand, ud for at så. Han forlod Sit sikre og fredelige hjem, forlod den herlighed han havde sammen med Faderen før verden var til, forlod sin rang på universets trone. Han gik frem som en lidelses og fristelsesmand; gik ud i ensomhed, for at udså livets frø i rajgræs, og vandre med Sit blod, for en fortabt verdens skyld.

På samme måde må Hans tjenere gå ud for at så. Da Abraham blev kaldt til at udså sandhedens frø, blev han pålagt: "Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig." 1. Mos.12,1. "Og han drog af sted uden at vide, hvor han kom hen." Hebr 11,8 Således kom budskabet fra Gud til Paulus, medens han bad i Jerusalems tempel: "Gå, for jeg vil sende dig til folkeslag langt borte." Apg. 22,21. Så de der kaldes til at forene sig med Kristus, må forlade alt for kunne følge Ham. Gamle forbindelser må brydes op, livets planer på opgives, jordiske håb opgives. Frøene må tilsås under slid og tårer, i ensomhed, og gennem ofre.

"Sædemanden sår ordet." Kristus kom for at tilså verden med sandhed. Lige siden menneskenes fald, har Satan udsået vildfarelsens frø. Det var ved en løgn at han først fik kontrol over mennesker, og derved arbejder han stadig på at vælte Guds rige på jorden og få mennesker under hans magt. En sædemand fra en højere verden, Kristus, kom for at udså sandhedens frø. Han som havde stået i Guds råds udvalg, som havde boet i det inderste af den evige helligdom, kunne føre mennesker til sandhedens rene grundprincipper. Lige siden menneskets fald, Kristus har været sandhedens Åbenbaring for verden. Ved Ham bibringes de ufordærlige frø, "Guds levende og blivende ord," til menneskene. 1. Pet.1,23. I det første løfte der blev talt til vor faldne slægt i Edens have, udsår Kristus

magtudøvelse. De som skiller sig ud fra de fastsatte læresætninger er blevet fængslet, tortureret og henrettet, ved de menneskers indgriben som hævder at handle under Kristi billigelse. Men det er Satans ånd, ikke Kristi Ånd, som indgyder til sådanne handlinger. Det er Satans egen metode at føre verden under hans herredømme. Gud er blevet fremstillet forkert når kirken har behandlet de formodede kættere på denne måde.

Det er ikke andres bedømmelse og fordømmelse, men selvets ydmygelse og mistillid, der er læren i Kristi lignelse. Ikke alt som udsås i marken er god afgrøde. Det at der er mennesker i kirken, beviser ikke at de er kristne.

Rajgræsset ligner nøje hveden, når bladene er grønne, men når marken bliver hvid til høst, ligner det værdiløse ukrudt ikke hveden, som bøjede sig under vægten af dets fyldte, modnede hoveder. Syndere som foregiver sig at være fromme, blander sig for en tid med Kristi sande efterfølgere, og kristendommen kommer til at se ud til at bedrage mange; men ved verdens høst vil der ikke være nogen lighed mellem godt og ondt. Så vil de som har forenet sig med kirken, som ikke har forenet sig med Kristus, blive tydelige.

Rajgræsset får lov at gro blandt hveden, og få al solskinnets og regnens fordele; men ved høsttiden skal I "atter skelne retfærdig fra uretfærdig, ham, der tjener Gud, fra ham, der ikke gør det." Malakias 3,18. Kristus vil selv afgøre hvem er værdig til at bo hos himlens familie. Han som vil dømme enhver efter hans ord og hans gerninger. Bekendelse betyder ikke noget på den skala. Det er karakteren der afgør skæbnen.

Frelseren peger ikke frem til et tidspunkt hvor rajgræsset bliver til hvede. Hveden og rajgræsset vokser sammen, indtil høsten, ved verdens ende. Så skal rajgræsset bindes i knipper og brændes, og hveden skal samles til Guds lade. "Da skal de retfærdige skinne som solen i deres Faders rige." Da skal "Menneskesønnen skal sende sine engle, og fra hans rige skal de tage alt det væk, som fører til straf, og alle dem, der begår lovbrud, og kaste dem i ovnen med ild. Der skal der være gråd og tænderskæren."

"Det ligner et sennepsfrø"

Dette kapitel er baseret på Mattæus 13,31, 32; Mark. 4,30-32; Luk. 13,18. 19. Der var mange farisæere i den skare der lyttede til Kristi lære. Disse bemærkede hånligt hvor få af Hans tilhørere anerkendte Ham som Messias. Og de tvivlede selv hvordan denne beskedne lærer kunne ophøje Israel til universel herredømme. Hvordan kunne han oprette et nyt rige uden rigdomme, magt eller ære. Kristus læste deres tanker og svarede dem:

"Hvad skal vi sammenligne Guds rige med? Hvilken lignelse skal vi bruge om det?" Med jordiske riger var der intet som kunne tjene noget liggende. Intet borgerligt samfund kunne gøre krav som et symbol. "Det er ligesom et sennepsfrø: Når det kommer i jorden, er det mindre end alle andre frø på jorden,

Kristi tjenere såres når de ser sande og falske troende blandet sammen i menigheden. De længes efter at gøre noget der kan rense menigheden. Ligesom husbondens tjenere, er de parate til at rykke rajgræsset op med rode. Men Kristus siger til dem: "Nej, for når I luger ukrudtet væk, kommer I til at rykke hveden op sammen med det. Lad blot begge dele gro side om side indtil høsten."

Kristus har lært klart, at de som fastholder åbenlys synd, må skilles ud fra kirken, men Han har ikke givet os lov til at dømme karakter og motiv. Han kender vor natur ganske godt, om dette arbejde skal betros os. Skal vi prøve at rykke dem op af rode fra kirken som vi tror er falske kristne, så er vi sikre på at fejle. Vi betragter ofte de mennesker som håbløse som Kristus drager til sig. Skulle vi behandle disse sjæle efter vor ufuldkomne bedømmelse, ville det måske udsukke deres sidste håb. Mange som selv tror de er Kristus, vil til sidst findes for lette. Mange vil komme til himlen, som deres nærmeste medmennesker troede aldrig ville komme. Mennesker dømmes efter udseende, men Gud dømmes fra hjertet. Rajgræsset og hveden skal vokse sammen indtil høsten; og høsten er afslutningen af prøvetiden.

Der er en anden lektie i Frelserens ord - en lektie om forunderlig overbærenhed og nænsom kærlighed. Idet rajgræsset står rødde, tæt infiltreret med det gode korn, ligeså må falske brødre i menigheden være tæt forbundet med sande disciple. Disse foregivne troende menneskers virkelige karakter, vises ikke til fulde. Skulle de adskille fra kirken, får andre lov at snuble, som ville være forblevet standhaftige om de var i denne verden.

Læren i denne lignelse illustreres med Guds egen behandling af mennesker og engle. Satan er en bedrager. Når han syndede i himlen, så at endog de loyale engle ikke så hans karakter til fulde. Det er derfor Gud ikke straks udslettede Satan. Gjorde Han dette, ville hellige engle ikke kunne se Guds retfærdighed og kærlighed. Blev Guds godhed draget i tvivl, ville den være som ond sæd, der ville give syndens og veernes bitre frugt. Derfor blev det ondes ophavsmand sparet, der udvikler hans karakter til fulde. Gennem lange tider har Gud båret smerte ved at beskue det ondes gerninger, Han har givet Golgatas uendelige Gave, frem for at lade nogen bedrage ved den ondes forkerte fremstillinger; for rajgræsset kunne rives op uden fare for at rive det dyrebare korn op også. Og skal vi ikke være ligeså overbærende mod vore medmennesker, som himlens og jordens Herre er imod Satan?

Verden har ikke ret til at betvivle kristendommens sandhed, fordi der er uværdige medlemmer i kirken! Kristne bør ej heller blive modløse på grund af disse falske brødre. Hvordan var det så med den første menighed? Ananias og Safira sluttede sig selv til disciplene. Simon Magus blev døbt. Demas, som svigtede Paulus, blev regnet som troende. Judas Iskariot blev regnet sammen med apostlene. Genløseren ønsker ikke at miste en eneste sjæl; Hans erfaring med Judas står nedskrevet for at vise Hans lange tålmodighed med den hårdnakkede menneskenatur, og Han påbyder os at bære over, ligesom Han har båret over. Han har sagt at falske brødre vil være i menigheden indtil endens tid.

På trods af Kristi advarsel, har mennesker forsøgt at rykke rajgræsset op med rode. For at straffe dem som man mente gjorde ondt, har menigheden tyet til civil

evangeliets sæd. Men lignelsen om sædemanden gælder særlig Hans personlige forkyndertjeneste blandt menneskene, og det arbejde som Han har oprettet.

Guds ord er sæden. Hver frø har et spirende princip i sig selv. I dette ligger plantens liv indhyllet. Således er der liv i Guds ord. Kristus siger: "De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv." Joh. 6,63. "Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv." Joh.5,24. Der er kraft i alle befalinger og i alle løfter i Guds ord, Guds rigtige liv, hvorved buddet opfyldes og løftet erkendes. Han som tager imod ordet i tro, modtager Guds liv og karakter.

Alle frø frembringer frugter efter sin slags. Sås sæden under de rigtige betingelser, vil den udvikle sit eget liv i planten. Modtag det ufordærlige ords sæd i sjælen ved tro, og den vil frembringe en karakter og et liv efter karakterens lighed og Guds liv.

Israels lærere udsåede ikke Guds ords sæd. Kristi arbejde som sandhedslærer stod i markant modsætning til rabbinernes for Hans tid. De dvælede ved traditioner, ved menneskers teorier og spekulationer. Ofte sættes det, som mennesker har lært og skrevet om ordet, i stedet for ordet selv. Deres lære har ingen kraft til at opildne sjælen. Temaet om Kristi undervisning og forkyndelse var Guds ord. Han mødte spørgsmål med et tydeligt, "der står skrevet." "Hvad siger skrifterne?" "Hvordan læser du?" Ved hver anledning, hvor enten ven eller fjende vækkede interesse, udsåede han ordets frø. Han som er Vejen, Sandheden og Livet, er Selv det levende Ord, der peger os til Skrifterne og siger: "De vidner om Mig." og "begynder med Moses og alle profeter," Han åbnede "de ting i Skrifterne om Sig selv." Joh. 5,39; Luk. 24,27.

Kristi tjenere skal gøre det samme arbejde. I vore dage, såvel som i gamle dage sættes Guds ords livsvigtige sandheder til side, frem for menneskers teori og spekulation. Mange bekendende evangelieforkyndere accepterer ikke hele Bibelen som det inspirerede ord. En klog mand forkaster et standpunkt; andre spørgsmål deler andre. De sætter deres dømmekraft over Ordet; og Skriften som de underviser i, hviler på deres egen myndighed. Skriftens guddommelige autoritet ødelægges. Således udsås hedenskabet frø vidt og bredt; for folk bliver forvirrede, og ved ikke hvad de skal tro. Der er mange trosretninger som tankesindet ikke har ret til at nære. I Kristi dage lagde rabbinerne en betvingende og hemmelighedsfuld overbygning på mange dele af Skriften. Fordi Guds ords rene lære fordømte deres metoder, prøvede de at udslette skriftens kraft. Det samme sker i dag. Guds ord bliver vist mystisk og dunkelt, for at undskylde overtrædelsen af Hans lov. Kristus irettesatte denne praksis for Sin tid. Han underviste i at alle skulle forstå Guds ord. Han pegede på Skriften som en ubetvivlelig autoritet, og vi bør gøre det samme. Bibelen skal præsenteres som den almægtige Guds ord, som afslutningen på al stridighed og være fundament for al tro.

Bibelen er blevet berøvet sin kraft, og resultaterne ses ved en fornedrelse af harmonien i det åndelige liv. Mange af prædikenerne fra talerstolene i dag, har ikke den guddommelige manifestation, som vækker samvittigheden og tilfører sjælen liv. Tilhørerne kan ikke sige: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han

talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?» (Luk.24,32) Der er mange som råber efter den levende Gud, længes efter guddommelig tilstedeværelse. Filosofiske teorier eller litterære afhandlinger kan ikke tilfredsstille hjerte, uanset hvor gode de er. Menneskers påstande og påhit har ikke værdi. Lad Gud ord tale til folk. Lad de som kun har hørt traditioner og menneskers teorier og skikke, høre Hans røst, som kan forny sjælen til evigt liv ved sit ord.

Kristi yndlingsemne var den faderlige ømhed og Guds overmådelige nåde; Han dvælede meget ved helligheden i Hans karakter og Hans lov; Han gav Sig Selv til folket som Vejen, Sandheden og Livet. Lad dette være temaerne for Kristi forkyndertjenere. Bring sandheden som den er i Jesus. Gør lovens og evangeliets forlangende tydelige. Fortæl folk om Kristi selvfornægtende og -opofrende liv; om Hans ydmygelse og død; om Hans opstandelse og himmelfart; om Hans mellemkomst for dem i Guds sale; om Hans løfter; ”kommer jeg igen og tager jer til mig.” Joh. 14,3.

I stedet for at diskutere fejltagte teorier, eller prøve at bekæmpe evangeliets modstandere, så følg Kristi eksempel. Lad friske sandheder fra Guds forrådshus glimte ind i livet. ”Prædik ordet.” ”Så ved alle vande.” ”Vær rede i tide og utide.” ”Han som får Mit ord, lad ham tale Mit ord nøje. Hvad er avner hvad er hvede? siger Herren.” ”Ethvert Guds ord er rent. . . . Føj ikke noget til Hans ord, så han ikke skal irettesætte dig, og gribes som løgner.” 2 Timotius 4,2; Esajas 32,20; Jeremias 23,28; Ordsp. 30,5. 6.

”Sædemanden udsår ordet.” Her fremkommer det store princip, som burde ligge under for al uddannelsesarbejde. ”Sæden er Guds ord.” Men i mange af vor tids skoler lægges Guds ord til side. Andre emner optager tankerne. Studiet af hedenske forfattere tager en stor del af uddannelsessystemet. Skeptiske læresætninger væves ind i skolebøgerne. Videnskabelig granskning bliver vildledende, fordi dens opdagelser fortolkes forkert og fordrejes. Gud ord sammenlignes med videnskabens tvivlsomme lære, og det gøres usikkert og utroværdigt. Således sås tvivlens frø i de unge sind, og springer frem i fristelsens stund. Når troen på Guds ord går tabt, har sjælen ingen vejleder, ingen sikker grund. De unge drages ud på stier, der fører bort fra Gud og fra evigt liv.

Dette kan således i høj grad tilskrives den udbredte syndighed, der er i verden i dag. Når Guds ord lægges til side, vil dens kraft til at modstå det naturlige hjertes onde tendenser, blive afvist. Mennesker sår i kødet og vil høste fordærv i kødet.

Og her er der også en høj grad af mental svaghed og unytte. Når tankesindet vender sig fra Guds ord for at få næring fra uninspirerede menneskers skrifter, forkrøbles sindet og forsimples. Tankerne kommer ikke i kontakt med dybe og brede principper om evig sandhed. Forståelsen tilpasses til at fatte ting, som den er fortrolig med, - og herved svækkes helligelsen til begrænsede ting, kraften indskrænkes, og bliver efter en tid ud af stand til at ekspandere.

Alt dette er falsk uddannelse. Det er enhver lærers arbejde at fæstne de unges tanker på det inspirerede ords store sandheder. Dette er den væsentligste uddannelse for dette liv og for det kommende.

kærlighed vil gøres fuldkommen. Du vil mere og mere genspejle Kristi lignelse i alt som er rent, ædelt og elskeligt.

”Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse.” Galaterne 5,22. 23. Denne frugt kan aldrig gå til, men vil yde en høst til evig liv, efter sin slags.

”Men når kornet er modent, går han straks i gang med seglen, for høsten er inde.” Kristus venter længselsfuldt på at manifestere sig Selv i Sin kirke. Når Kristi karakter genskabes fuldkomment i hans folk, så vil Han komme og påberåbe dem som Sine egne.

Det er enhver kristens privilegium at ikke kun vente på, men fremskynde vor Herre Jesu Kristi komme, (2 Peter 3,12). Hvor alle der bekender Hans navn bærer frugt til Hans ære, hvor hurtig vil hele verden da ikke blive tilsået med evangeliets sæd. Den sidste store høst vil hurtig kunne modnes, og Kristus vil komme for at indsamle de værdifulde korn.

Rajgræs

Dette kapitel er baseret på Mattæus 13,24-30; Mattæus 13,37-43.

”Han fortalte dem en anden lignelse: »Himmeriget ligner en mand, der såede god sæd i sin mark. Mens folkene sov, kom hans fjende og såede ukrudt i hveden og gik sin vej. Da kornet skød op og satte kerne, kom også ukrudtet frem.»

”Marken,” sagde Kristus, ”er verden.” Men vi må forstå at dette gælder Kristi kirke i verden. Lignelsen er en beskrivelse af det som angår Guds rige, Hans frelsesarbejde for mennesker; og dette arbejde udrettes gennem kirke. Ganske vidst, er Helligånden gået ud til hele verden, overalt bevæger den menneskenes hjerter, men det er i menigheden at vi skal vokse og modnes til Guds forrådskammer.

”Den, der sår den gode sæd, er Menneskesønnen.... den gode sæd er Rigets børn. Men ukrudtet er den Ondes børn.” Den gode sæd repræsenterer dem som er født af Guds ord, sandheden. Rajgræsset repræsenterer en klasse som er vildfarelsen frugt eller legemliggørelse, for falske principper. ”Fjenden, der såede det, er Djævelen.” Hverken Gud eller Hans engle har nogen sinde sået en sæd, der vil lave rajgræs. Rajgræsset udsås altid af Satan, Guds og menneskets fjende.

I Østen, hævnede en fjende sig nogle gange ved at udstrø hans nysåede marker med skadelig ukrudt, så når det vokede op, lignede det hveden meget. Når det voksede op med hveden, skadede det afgrøden og gav markens ejer problemer og tab. Således er det fra evigheden af med Kristus, at Satan spreder sin onde sæd blandt Riget gode frøkorn. Frugten af hans udsåning tillægges Guds Søn. Ved at sætte dem, der bærer Kristi navn ind i menigheden, skønt de fornægter Hans karakter, bevirker at det onde vanærer Gud. Frelsens arbejde fremstilles forkert, og sjæle bringes i fare.

mig, men det gør min vilje og udfører mit ærinde." Esajas 55,11. "Grædende går han ud, mens han bærer sårheden; med jubel vender han hjem, mens han bærer sine neg." Sal 126,6.

Frøspiringen repræsenterer begyndelsen af det åndelige liv, og plantens udvikling er et smukt billede på den kristne vækst. Som det er i naturen, sådan er det med nåden; der kan ikke være noget liv uden vækst. Planten må enten vokse eller dø. Idet den vokser er den tavs og lader sig ikke mærke af noget, men fortsætter stadig, sådan er det med kristenlivets udvikling. Hvert trin af vor livs udvikling må være fuldkommen, men hvis Guds formål med os skal fuldbyrdes, må der være en stadig vækst. Helliggørelsen er et livslangt arbejde. Idet vi får flere muligheder, vil vor erfaring blive større og flere kundskaber. Vi vil blive stærke nok til at bære ansvar, og vor modenhed vil stå i forhold til vore privilegier.

Planten vokser ved at få det som Gud har givet os til livets underhold. Den sender sine rødder ned i jorden. Den drikker dug og regn i solskinnet. Den får sit livgivende gods fra luften. Således skal den kristne vokse i samarbejde med de guddommelige agenter. Idet vi mærker vor hjælpeløshed, skal vi udnytte alle de muligheder vi har fået så vi kan have en større erfaring. Idet planten slår rødder i jorden, ligeså skal vi slå dybe rødder i Kristus. Ligesom planten får solskin, dug og regn, ligeså skal vi åbne vore hjerter for Helligånden. Arbejdet skal gøres, "ikke ved magt, og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskarers Herre!" Zakarias 4,6. Hvis vi holder vore tanker fæstnet på Kristus, vil han blive "som regnskyl, som forårsregn, der væder jorden." Hos 6,3. Som Retfærdighedens Sol, vil han brede os "under dens vinger er der helbredelse." Mal. 3,20. Vi skal "blomstre som liljen." Vi "skal blomstre som vinstokken" Hos. 14,6.8. Når man hele tiden stoler på Kristus som vor personlige Frelser, skal vi, i alle ting, vokse op til Ham, som er vort hoved.

Hveden udvikler "først strå, så aks, så fuld kerne i akset." Formålet med at bonden udsår sæden og dyrker de voksende planter, er at producere afgrøde. Han ønsker brød til den sultne, og sæd til den fremtidige høst. Således afventer den guddommelige bonde en høst som løn for Hans arbejde og opofrelse. Kristus søger at gendanne Sig selv i menneskehjernerne; og dette gør Han hos dem som tror på ham. Formålet med det kristne liv er at bære frugt – for genskabelsen af Kristi karakter hos den troende, er at den må gendannes hos andre.

Planter spirer, vokser eller bærer ikke frugt for sin egen skyld, men for at "give udsæd til den, der vil så, og brød til den, der vil spise." Esajas 55,10. Så intet menneske kan leve for sig selv. Den kristne er i verden som Kristi repræsentant, for at frelse andre sjæle.

Der sker ingen vækst eller frugtbarhed i det liv der centrer sig om sig selv. Hvis du har antaget Kristus som en personlig Frelser, så må du glemme dig selv, og prøve at hjælpe andre. Tal om Kristi kærlighed, fortæl om Hans godhed. Gør alle pligter som byder sig ind. Bær sjæles byrde i dit hjerte, og søg at frelse alle fortabte med alle de midler du har. Idet du tager imod Kristi Ånd – den uselviske Ånd og arbejde for andre – vil du vokse og frembringe frugt. Åndens nådegave vil modnes i din karakter. Din tro vil vokse, din samvittighed vil uddybes, din

Og det må ikke være tanken at det skal forhindre studium i videnskab, eller føre til lavere uddannelsesstandard. Guds kundskab er ligeså høj som himlen og bred som universet. Der er intet så forædlende og livgivende som et studium i de store emner, der angår vort evige liv. Lad de unge gribe ud efter disse Gudsgivne sandheder, og deres tanker vil udvide sig og blive stærke til arbejdet. Det vil føre enhver studerende, som er en ordets gører, til bredere tænkning, og sikre ham et væld af kundskab som er uforgængelig.

Den uddannelse der fås ved skriftransagelse, er en erfaringsmæssig kendskab til frelsesplanen. En sådan uddannelse vil genoprette Guds billede i sjælen. Den vil styrke og befæste sindet imod fristelse, og udruste eleven til at blive medarbejder sammen med Kristus, i hans nådesmission for verden. Det vil gøre ham til medlem af den himmelske familie; og bereder ham til at dele de helliges arv i lys.

Men den hellige sandhedslærer kan kun give det, som han selv er ved af erfaring. "Såmanden udsåede sine frø." Kristus underviste sandheden fordi Han var sandheden. Hans egen tanke, Hans karakter, Hans livserfaring var lagt ind i Hans undervisning. Sådan er det med Hans tjenere: de som vil undervise i ordet skal gøre ordet til deres eget, ved personlig erfaring. De må vide hvad det vil sige at få gjort Kristus til deres visdom, retfærdighed, helliggørelse og forløsning. Når Guds ord overbringes til andre, skal det ikke være en formodning eller et måske for dem. De skal erklære sammen med apostlen Peter: "For det var ikke udspekulerede fabler, vi byggede på, da vi forkyndte jer vor Herre Jesu Kristi magt og hans komme, men vi havde med egne øjne set Jesu Majestæt. 2.Pet.1,16. Enhver Kristi forkyndertjener og enhver lærer bør kunne sige sammen med den elskede Johannes: "Livet blev åbenbaret, og vi har set det og vidner om det og forkynder jer det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os ? 1.Joh.1,2

Jorden – på vejkannten

Det som lignelsen om sædemanden mest omhandler, er det som kommer af at frøene vokser i jorden. Med denne lignelse siger Kristus i virkeligheden til Sine tilhører: Det er ikke sikkert for jer at stå og kritisere Mit arbejde, eller hengive sig i skuffelser, fordi det ikke passer jeres idéer. Det vigtigste spørgsmål for jer er: Hvordan behandler du Mit budskab? Din evige skæbne beror på, om du antager det eller forkaster det?!

Når man forklarer at det faldt i vejkannten, sagde Han: "Når nogen hører ordet om Riget og ikke forstår det, så kommer den onde og river det bort, der er sået i hans hjerte; han er sæden, som blev sået på vejen."

Frøene der udsås i vejkannten repræsenterer Guds ord som falder i den uopmærksomme tilhørers hjerte. Ligesom en hårdt nedtrampet sti, trådt til af menneskers og dyrs fødder, er det hjertet som bliver en hovedvej for verdslig trafik, dets fornøjelser og synder. Optaget af selviske mål og eftergivenhed for synd, sjæle der "forhærdes ved syndens bedrag". Hebr 3,13 De åndelige evner lammes. Mennesker hører ordet, men forstår det ikke. De ser ikke at dette gælder dem selv. De erkender ikke deres behov eller deres fare. De opfatter ikke Kristi kærlighed, og de forbigår Hans nådesbudskab som noget som ikke angår dem.

Ligesom fuglene der står parate til at tage frøene op fra vejkanterne, ligeså står Satan parat til at tage alle guddommelige sandhedsfrø fra sjælen. Satan og hans engle er i forsamlinger hvor evangeliet forkyndes. Når himlens engle vover at indprente hjertes med Guds ord, er fjenden på vagt for at sætte ordet ud af kraft. Med en alvor der kun kan lignedes med hans ondsind, prøver han at forpurre Guds Ånds værk. Når Kristus drager sjælen med Sin kærlighed, prøver Satan at bortlede hans opmærksomhed, som bevæger ham til at opsøge Frelseren. Han holder tankerne hen i verdslige planer. Han opildner til kritik, eller indgyder til tvivl og vantro. Talerens ordvalg eller hans optræden vil ikke behage tilhørerne, og de dvæler ved disse mangler. Således gør den sandhed, om de mangler, og det som Gud i nåde har sendt dem, at de ikke får et varigt indtryk.

Satan har mange hjælpere. Mange som bekender at være Kristne, hjælper fristeren til at opsnappe sandhedens frø bort fra andres hjertes. Mange som lytter til forkyndelsen af Guds ord, gør det til genstand for kritik derhjemme. De sidder og dømmer prædikenen, ligesom de ville gøre med en foredragsholder eller en politisk taler. Det budskab som de burde betragte som Herrens ord, behandles med spøgefulde eller sarkastiske kommentarer. Prædikantens karakter, motiver og handlinger og måde han behandler andre menighedsmedlemmer på, diskuteres frit. Der fældes hårde domme, nedsættende snak og omtale gentages, og dette lytter uomvendte mennesker til. Disse ting siger forældres ofte i deres egne børns påhør. Derved ødelægges respekten for Gud budbringere, og ærbødighed for deres budskab. Og mange lærer at se let på Guds ord, i sig selv.

Således opdrages mange unge til at blive hedninge, i hjem med kristendomsbekendere. Og forældrene spørger hvorfor deres børn er så lidt interesseret i evangeliet, og så hurtige til at betvivle bibelsandheden. De undrer sig over at det er så vanskeligt at nå dem, ved moralsk og religiøs påvirkning. De ser ikke at deres eget eksempel har forhærdet deres børns hjertes. Den gode sæd finder ikke nogen plads til at slå rod, og Satan tager dem bort.

På klippegrund

"Det, som blev sået på klippegrund, det er ham, der straks tager imod ordet med glæde, når han hører det; men han har ikke rod i sig, han holder kun ud en tid, og når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder han straks fra."

De frø der udsås på klippegrunden får ikke dyb jord. Planten spirer hurtig op, men rødderne kan ikke få fat i klippen, og få næring til sin vækst, og den vil hurtig gå til. Mange som bekender sig til en religion er hørere på stengrund. Ligesom klippen ligger under jordlaget, ligger det naturlige hjertes selvished under deres gode ønskers og tragtenes grobund. Kærlighed til selvet er ikke holdt nede. De har ikke set syndens overmådelige syndighed, og hjertet er ikke blevet ydmyget under dens skyldfølelse. Denne klasse er ikke let at overbevise, og kan ikke omvende sig klart, men de har blot en overfladisk religion.

Det er ikke fordi mennesker straks tager imod ordet, ej heller fordi de glæder sig i dette, at de falder bort. Ligeså snart at Mattæus hørte Frelserens kald, rejste han sig straks op, forlod det hele og fulgte Ham. Ligeså snart at det guddommelige ord

Lignelsen om kornet åbenbarer at Gud arbejder i naturen. Kornet har selv et spirende grundprincip, et princip som Gud Selv har lagt ind, men var den dog overladt til sig selv, ville sæden ikke have kraft til at spire op. Mennesket har sin del at gøre, med at fremme kornets vækst. De må forberede og gøde jorden og udsprede sæden. Han må opdyrke markerne. Men derudover er et punkt hvor de ikke kan gøre noget. Menneskers styrke og visdom kan ikke frembringe den levende plante fra frøet. Lad mennesker anstrenge sig til det yderste, men må stadig bero sig på Ham som har forbundet såningen og høsten med sin egen almægtige kraft.

Der er liv i sæden, der er kraft i jorden; men udøves den almægtiges kraft ikke dag og nat, vil sæden ikke give noget afkast. Regnens væde må sendes for at give de tørstige marker næring, solen må opvarme, der må overføres elektricitetsenergi til de nedgravede frø. Det er kun Skaberens som kan fremkalde den energi som Han har lagt ind. Al sæd vokser, alle planter udvikler sig, ved Guds kraft.

"For som jorden bringer spirerne frem, og frø spirer frem i haven, sådan lader Gud Herren retfærdighed spire og lovsang gro frem for alle folkenes øjne." Esajas 61,11. Sådan som det sker i naturen, sådan er det med den åndelige udsåning; sandhedslæreren må først tilberede hjertets grobund; han må udså sæden, men kun den kraft som giver liv er fra Gud. Her er der et punkt hvor menneskers møje er forgæves. Når vi skal forkynde ordet, kan vi ikke give den kraft som opildner sjælen, og får retfærdighed og lovprisning til at springe frem. Ved forkyndelsen af ordet må der være en agent der arbejder udover menneskers kraft. Kun gennem den guddommelige Ånd vil ordet blive levende og kraftfuld til at forny sjælen til evigt liv. Dette er hvad Kristus prøvede at indprente på Sine disciple. Han lærte at der ikke var noget de besad i sig selv, som kunne gøre deres arbejde succesrigt, men at det er Guds mirakelvirkende kraft som giver Hans egne ord livskraft.

Såmandens arbejde er et troens arbejde. Han kan ikke forstå hemmeligheden ved spiringen og frøenes vækst. Men han har tillid til de redskaber som Gud får vegetationen til at blomstre ved. Ved at sprede sine frø på jorden, kaster han de dyrebare korn bort, så de kan give brød til hans familie. Men opgiver blot det nuværende gode for at få mere tilbage. Han kaster frøene ud, i forventning at om at samle mangfoldighed ved en overmådig høst. Således skal Kristi tjenere arbejde, forvente en høst af den sæd de udsår.

Den gode sæd, kan ligge ubemærket hen for en tid i et koldt og verdsligt hjerte, der ikke tyder på at det har slået rod; men efterfølgende, eftersom Guds Ånd puster på sjælen, spirer de skjulte frø, og bærer til sidst frugt til Guds ære. I vort livsarbejde ved vi ikke om det ene eller andet skal have fremgang. Det er ikke et spørgsmål vi kan afgøre. Vi skal gøre vort arbejde, og overlade resultaterne til Gud. "Så dit korn om morgenen, og lad ikke hånden hvile ved aftenstid." Prædik 11,6. Guds store pagt erklærer at "Så længe jorden står, skal såtid og høsttid . . . ikke ophøre." 1 Mos 8,22. I tillid til dette løfte opdyrker bonden jorden og tilsår. Vi skal ikke have mindre tillid til åndeligt så-arbejde, og stole på Hans forvisning, " sådan er mit ord, som udgår af min mund; det vender ikke virkningsløst tilbage til

bliver den sande kristne ikke hvileløs, mistroisk eller mismodig. Selvom vi ikke kan se det visse resultat af forholdene, eller gennemskue hensigten med Guds forsyn, skal vi ikke bortlægge vor tillid. Når vi husker på Herrens nådegaver, bør vi lægge vore bekymringer på Ham, og afvente tålmodigt Hans frelse.

Det åndelige liv styrkes ved konflikter. Gode trængsler vil udvikle en karakterstandhaftighed og dyrebare nådegaver. Troens, sagtomhedens og kærlighedens fuldkomne frugter vil ofte bedst måles i stormfulde og mørke skyer.

”Tænk på, hvordan bonden tålmodigt må vente på sin jords dyrebare afgrøde, indtil den har fået efterårsregn og forårsregn.” Jakob 5,7. Således skal den kristne vente tålmodigt på virkeliggørelsen af Guds ord i hans liv. Når vi beder for Åndens nådegaver, arbejder Gud ofte på at besvare vore bønner, ved at placere os i forhold der udvikler disse frugter; men vi forstår ikke Hans hensigter, hans underværker og bliver modløse. Alligevel kan ingen udvikle disse nådegaver uden ved at være i vækst og bære frugt. Vort arbejde er at tage imod Guds ord og holde fast i det, give os selv helt til dets kontrol, og målene vi har vil blive nået.

”Den, der elsker mig,” sagde Kristus, ”vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.” Joh. 14,23. Et stærkere net vil være over os, med et fuldkomment sindelag; for vi har en levende forbindelse med den uudtømmelige kraft. Vi vil i vort guddommelige liv komme i et fanget forhold til Jesus Kristus. Vi skal ikke længere leve et almindeligt selvsk liv, men Kristus vil leve i os. Hans karakter vil genproduceres i vor natur. Således skal vi frembringe Helligåndens frugter – ”noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.”

”Først strå, så aks”

Dette kapitel er baseret på Markus 4,26-29.

Lignelsen om sædemanden vækker mange spørgsmål. Nogle af tilhørerne fik det ud af det at Kristus ikke skulle oprette et jordisk rige, og mange blev nysgerrige og forvirrede. I deres rådvildhed, brugte Kristus andre illustrationer, der stadige prøvede at vende deres tanker fra håbet om verdsligt rige, hen til Guds nådesværk i sjælen.

”Og han sagde: Med Guds rige er det ligesom med en mand, der har tilsået jorden; han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan. Af sig selv giver jorden afgrøde, først strå, så aks, så fuld kerne i akset. Men når kornet er modent, går han straks i gang med seglen, for høsten er inde.”

Bonden som ”går straks i gang med seglen, for høsten er inde”, kan ikke være andre end Kristus. Det er Ham som vil høste jordens afgrøde på den sidste store dag. Men sædemanden repræsenterer dem som vil arbejde i Kristi sted. Det siges at sæden vil ”spire og vokse, uden at han ved hvordan”, og det passer ikke på Guds Søn. Kristus sover ikke med sit ansvar, men overvåger den dag og nat. Han er ikke uvidende om hvordan kornet vokser.

kommer til vore hjerter, ønsker Gud at vi skal tage imod det; og det er rigtigt at tage imod dette i glæde. ”Sådan bliver der større glæde i himlen over en synder, der omvender sig.” Luk.15,7. Og den sjæl der glæder sig, tror på Kristus. Men det siges om dem i lignelsen at de straks tog imod ordet, tog ikke alle ting i betragtning. De overvejede ikke hvad Guds ord kræver af dem. De står ikke ansigt til ansigt med alle deres daglige vaner, og giver sig helt til deres kontrol.

Planten slår dybe rødder ned i jorden, og nærer plante med liv uden at kunne ses. Sådan er et med den kristne; det er ved sjælens usynlige union med Kristus, gennem tro, at det åndelige liv får næring. Men dem der lytter på stengrund, stoler på selvet i stedet for på Kristus. De stoler på deres gode gerninger og gode impulser, og er stærke i deres egen retfærdighed. De er ikke stærke i Herren, og i Hans magts styrke. En sådan ”har ikke rod i sig”; for han er ikke forbundet med Kristus.

Den varme sommer som styrker og modner den robuste afgrøde, udsletter det som ikke har dybe rødder. Sådan er det med ham ”der ikke har rod i sig, han holder kun ud en tid,” men ”når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder han straks fra.” Mange tager mere imod evangeliet som en flugtvej fra lidelse, end udfrielse fra synd. De glæder sig en stund, for de tror at religion vil befri dem fra vanskeligheder og prøvelser. Når livet bevæger sig glat for dem, kan de se ud som pålidelige kristne. Men de udmattes under den hårde fristelsesprøve. De kan ikke bære skam for Kristi skyld. Når Guds ord udpeger en synd der gemmes på, eller det kræver selvfornægtelse eller opofrelse, så tager de anstød. Det vil koste dem for megen møje at ændre deres liv radikalt. De ser de ulemper og prøvelser de får nu, og glemmer de evige realiteter. Ligesom disciplene der forlod Jesus, er de ved at sige: ”Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?” Joh. 6,60.

Der er rigtig mange som hævder at tjene Gud, men som ikke kender ham af erfaring. Deres ønske om at gøre hans vilje, begrunder sig i deres egne tilbøjeligheder, ikke på Helligåndens dybe overbevisning. Deres optræden er ikke i harmoni med Guds lov. De bekender at antage Kristus som deres Frelser, men de tror ikke at Han vil give dem kraft til at overvinde deres synder. De har ikke et personligt forhold til en levende Frelser, og deres karakter åbenbarer både nedarvede og opelskede mangler.

Det er een ting at gå med på Helligåndens virke generelt, - men noget andet at acceptere Hans virke som et irettesættende kald til anger. Mange mærker et køligt forhold til Gud, en erkendelse af deres trældom til selvet og synd; de må anstrenge sig for en fornyelse; men de korsfæster ikke selvet. De giver ikke sig selv helt over i Kristi hænder, eftersøger guddommelig kraft til at gøre Hans vilje. De vil ikke lade sig forme efter den guddommelige lignelse. De erkender deres ufuldkommenheder i almindelighed, men de opgiver ikke deres særlig konkrete synder. Den gamle selviske natur får styrke ved enhver forkert handling.

Det eneste håb for disse sjæle er at de selv erkender sandheden i Kristi ord til Nikodemus: ”I må fødes på ny.” ”Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.” Joh. 3,7. 3

Sand hellighed er helheden i Guds tjeneste. Dette er betingelsen for et sandt kristent liv. Kristus beder om en uforbeholden helligelse, en udelt tjeneste. Han afkræver hjerte, sind, sjæl og styrke. Der må ikke tages vare på selvet. Han som lever for sig selv, er ikke en kristen.

Kærligheden må være princippet for handling. Kærlighed er det underliggende princip for Guds regering i himlen og på jorden, og det må være grundlag for kristnes karakter. Kun dette kan gøre ham standhaftig og forblive standhaftig. Dette alene vil sætte ham i stand til at modstå prøvelser og fristelse.

Og kærligheden vil åbenbares i ofret. Genløsningensplanen blev lagt i et offer – et så bredt, dybt og højt offer, at det ikke kan måles. Kristus gav alt for os, og de som tager imod Kristus vil være parate til at ofre alt for deres Genløseres skyld. Tanken om Hans ære og herlighed vil komme frem for alt andet.

Hvis vi elsker Jesus, vil vi holde af at leve for ham, og frembringe takofre til ham, at arbejde for Ham. Netop arbejdet vil blive let. Vi tragter efter smerte, slid og opofrelser for hans skyld. Vi vil føle med Hans længsel for at frelse mennesker. Vi vil mærke den samme ømme længsel efter sjæle som Han har mærket.

Dette er Kristi religion. Alt mindre end dette er bedrageri. Blot en teoretisk sandhed eller bekendelse som discipel, vil ikke frelse sjæle. Vi tilhører ikke Kristus medmindre vi er Hans fuldt ud. Det er ved et halvhjertet kristent liv at mennesker får et svagt mål og en et skiftende ønske. Arbejder man på at både tjene selvet og Kristus, bliver stengrunden hårdere, og han vil ikke klar det når prøvelserne kommer over ham.

Blandt torne

”Det, som blev sået mellem tidsler, det er ham, der hører ordet, men denne verdens bekymring og rigdommens blændværk kvæler ordet, så det ikke bærer frugt.”

Evangeliets sæd falder ofte blandt torne og skadelig ukrudt; og hvis der ikke sker en moralsk forvandling i menneskehjertet, hvis de gamle vaner og praksis og det tidligere syndige liv, ikke lægges bagud, hvis Satans egenskaber ikke uddrives fra sjælen, vil hvedeafgrøden blive kvalt. Tornene vil komme op til afgrøden, og vil dræbe hveden.

Nåden kan kun trives i det hjerte, som hele tiden beredes for sandhedens dyrebare sæd. Syndens torne vil vokse op i al jord; de behøver ingen pasning; men nåden må passes og plejes nøje. Tidsler og torne vil altid spire op, og rensesarbejdet må hele tiden forbedres. Hvis hjertet ikke holdes under Guds kontrol, hvis Helligånden ikke arbejder uophørligt med at forfine og forædle karakteren, vil gamle levevaner åbenbare sig selv i livet. Mennesker kan bekende, at de tror evangeliet, men er de ikke helliggjort ved evangeliet, vil deres bekendelse ikke være til gavn. Vinder de ikke sejr over synd, vinder synden sejr over dem. De torne som er blevet skåret fra, men ikke rykket op med rode, vokser hurtigt, indtil sjælen er overstrøet af dem.

bevidste uvidenhed og selvbestaltede blindhed. Men Kristus lærte Sine disciple at de skulle åbne deres sind for belæring, og være parate til at tro. Han erklærede en velsignelse over dem, fordi de så og hørte med øjnene og ørerne som troede.

Disse gode velfunderede tilhørere ”tog ikke imod det som menneskeord, men som det, det i sandhed er, Guds ord.” 1 Tessaloniker 2,13. Kun han som modtager skrifterne som Guds røst, taler til ham som en sand lærer. Han skælver over ordet; for det er en virkelighed for ham! Han åbner forstående op og hans hjerte tager imod det. Disse tilhørere var Kornelius og hans venner, som sagde til apostlen Peter: ”Nu står vi så alle her for Guds ansigt for at høre alt, hvad Herren har pålagt dig.” Apg. 10,33.

En kundskab til sandheden beror ikke så megen på forstandsmæssig styrke, som på rene hensigter, den enkle tros alvor og afhængighed. Guds engle drager nær dem, som søger efter Guddommelig vejledning, af ydmygt hjerte. Helligånden gives for at åbne sandhedens rigdomme for dem.

De velfunderede tilhører, har hørt ordet, og bevarer det. Satan og alle hans onde agenter er ikke i stand til at drive det bort.

Det er ikke nok at blot høre eller læse ordet. Han som ønsker at få gavn af Skrifterne må meditere over den sandhed, som er blevet præsenteret for ham. Han må lære sandhedsordets betydning ved alvorlig opmærksomhed og bønnelig eftertænkning, og drikke dybt af de hellige oraklers ånd.

Gud påbyder os at fylde sindet med store rene tanker. Han ønsker at vi skal meditere over Hans kærlighed og barmhjertighed, at studere Hans forunderlige værk i den store genløsningsplan. Så vil vort sandhedsbegreb blive klarere og endnu klare, højere, helligere, vort ønske om hjerterenhed og om klare tanker. Den sjæl der dvæler i en ren atmosfære af rene tanker, vil forvandles ved samfund med Gud, i studiet af Skrifterne.

”Og bærer frugt.” De som har hørt ordet, og bevarer det, vil frembringe frugter i lydighed. Guds ord, der modtages i sjælen, vil manifestere sig i Guds gerninger. Dets resultater vil som en Kristuslignende karakter og liv. Kristus sagde om sig selv: ” ”Jeg ønsker at gøre din vilje, Gud, din lov er i mit indre.” Sal 40,9. ”Jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.” Joh. 5,30. Og skriften siger: ”Den, der siger, at han bliver i ham, skylder så selv at leve sådan, som han levede.” 1 Joh. 2,6.

Guds ord kommer ofte i kollision med menneskers kætteri og opdyrkede karaktertræk og deres levevaner. Men det velfunderede menneske der hører, modtager ordet, accepterer alle betingelser og krav. Hans levevaner, skikke og praksis underlægges Guds ord. Med hans syn på begrænsede, fejlende menneskers bud, bliver de ubetydelige ved siden af den almægtige Guds ord. Han søger det evige liv af hele hjertet, og udelt øjemed, og han vil adlyde sandheden om det så koster tab, forfølgelse eller endog død.

Og han frembringer frugt ”med tålmodighed.” Ingen som tager imod Guds ord er fritaget for vanskeligheder og prøvelser; men når vanskelighederne kommer,

tendenser kun overvindes ved alvorligt arbejde i Jesu navn og styrke. Herren påbyder os ved Sin profet: "I skal bryde ny jord og ikke så blandt tjørne." "I skal så i retfærdighed, I skal høste i troskab." Jer. 4,3; Hos. 10,12. Dette arbejde ønsker han at udrette for os, og Han beder os om at samarbejde med Ham.

Sædemanden har et arbejde at gøre med at berede hjerter til at modtage evangeliet. Der gives for mange prædikener i ordets forkyndergerning, og udrettes for lidt virkelig hjerte-til-hjerte-arbejde. Der er behov for personligt arbejde for sjæle der går tabt. Med en Kristus-lignende sympati bør vi komme tæt til de enkelte mennesker, og prøve at vække deres interesse for det evige livs store ting. Deres hjerter bliver ligeså hårde som den sammenkørte hovedvej, og det nytter tilsyneladende ikke noget at vise Frelseren for dem; men så længe logikken ikke rører på sig, og argumenterne ikke har kraft til at overbevise, kan Kristi kærlighed, der åbenbares ved personligt forkynderarbejde, blødgøre stenhjertet, så sandhedens frø kan få rod.

Således har regnen noget at gøre med at frøene ikke kvæles af torn eller går til fordi jordlaget er tyndt. Ved kristenlivets begyndelse, bør enhver troende lære dette livs fundamentale principper. Han burde lære at han ikke kun frelses ved Kristi offer, men at han skal gøre Kristi liv til sit liv og Kristi karakter til sin karakter. Alle må lære at de skal bære byrder og fornægte den naturlige tilbøjelighed. Lad dem lære velsignelsen ved at arbejde for Kristus, følge Ham i selvfornægtelse, udholde hårdhed som gode soldater. Lad dem lære at stole på Hans kærlighed og kaste deres bekymringer på ham. Lad dem smage glæden ved at vinde sjæle for Ham. I kærlighed og interesse for de fortabte, vil de tabe selvet af syne. Verdens fornøjelser vil miste deres tiltrækningskraft og dets byrder der gør modløs. Sandhedens plovskær vil gøre sit arbejde. Den vil bryde den sammentrådte jordbund op. Den vil ikke blot afskære tornenes toppe, men vil rykke dem op med rode.

I god jord

Sædemanden vil ikke altid møde skuffelser. Af de frø der faldt i god jord sagde frelseren: "Ham, der hører ordet og fatter det og så bærer frugt og giver hundrede eller tres eller tredive fold." "Dem, der hører ordet og bevarer det i et smukt og godt hjerte, er udholdende og bærer frugt."

De der "bevarer det i et smukt og godt hjerte" som lignelsen taler om, er ikke et hjerte uden synd; for evangeliet skal forkyndes for fortabte. Kristus sagde: "Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere." Mark 2,17. Han som giver efter for Helligåndens overbevisning har et ærligt hjerte. Han bekender sin skyld, og føler sit behov for Guds barmhjertighed og kærlighed. Han har et oprigtigt ønske om at kende sandheden, så han kan adlyde den. Det gode hjerte er et troende hjerte, nogen der tror på Guds ord. Uden tro er det umuligt at modtage ordet. "Den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham." Hebr. 11,6.

"Dette er ham, der straks tager imod ordet med glæde." Farisæerne på Kristi tid lukkede deres øjne så de ikke kunne se, og deres ører at de ikke kunne høre; derfor kunne sandheden ikke nå deres hjerter. De skulle lide straf for deres

Kristus udpenslede de ting der er farlige for sjælen. Der står i Markus hvordan Han nævner denne verdens bekymringer, rigdommens blændværk, og andre tings lyster. Lukas udpensler dette livs bekymringer, rigdomme og fornøjelser. Det er det som kvæler ordet, væksten af åndelig sæd. Sjælen ophører med at trække næring fra Kristus og åndelighed dør ud af hjertet.

"Denne verdens bekymringer." Ingen mennesker går fri for fristelsen til verdslige bekymringer. Mod fattigdom, slid og anden nød og frygt for mangel medfører forviklinger og byrder. Den rige bliver bange for tab og en mængde ængstelige bekymringer. Mange af Kristi efterfølgere glemmer den lektie Han har påbudt os at lære fra markens blomster. De har ikke tillid til Hans stadige omsorg. Kristus kan ikke bære deres byrder, fordi de ikke kaster dem over på ham. Således skiller livets bekymringer, som burde drive dem til Frelseren for hjælp og trøst, således skilles livets bekymringer sig fra Ham.

Mange, som kunne være frugtbare i Guds tjeneste, bliver opsat på at skaffe sig rigdomme. De bruger alle deres kræfter på forretningsvirksomheder, og de føler de er nødt til at forsømme alt af åndelig natur. Således skiller de sig selv bort fra Gud. Vi er i skrifterne pålagt at ikke være "Tøvende i vor iver." Rom 12,11. Vi skal arbejde så vi kan hjælpe ham der mangler. Kristne må arbejde, de må gå i gang med forretninger, og de kan gøre dette uden at begå synd. Men mange bliver så optaget af forretninger at de ikke får tid til bøn, ikke tid til at studere Bibelen, ikke tid til at søge og tjene Gud. Til tider forlader sjælens længsel helligheden og himlen; men der er ikke tid til at vende sig fra verdens larm til Guds Ånds majestæt og autoritative ytringer. Evighedens ting sættes i anden række, verdens ting højest. Det er umuligt for ordets sæd at bære frugt; for sjælens liv overgives til ernære verdslige torne.

Og mange som arbejder med helt andre mål, falder for lignende fejl. De arbejder for andres bedste; deres pligter er presserende, de har mange ansvar, og deres arbejde lader de fortrænge helligelsen. Samfund med Gud gennem bøn og studium af Hans ord forsømmes. De glemmer at Kristus har sagt: "Uden mig kan I intet gøre." Joh. 15,5. De vandrer borte fra Kristus, deres liv forvanskes ikke ved Hans nåde, og selvets karaktertræk åbenbares. Deres tjenestearbejde ødelægges af ønske om herredømme, og de hårde og ukærlige træk fra et ikke underdanigt hjerte. Her er en af de største hemmeligheder i det kristne arbejde. Dette er derfor resultaterne ofte bliver så dårlige.

"Rigdommens blændværk." Kærligheden til rigdomme er en forblindende og bedragerisk magt. De som har verdslige rigdomme glemmer for ofte at det er Gud som har givet dem magt til at få velstand. De siger: "Min egen kraft og min hånds styrke har skaffet mig hele denne rigdom." 5. Mos. 8,17. I stedet for at være Gud taknemmelig, leder deres rigdomme til at ophøje selvet. De mister deres afhængighedsfornemmelse til Gud, og deres forpligtelse over for deres medmennesker. I stedet for at betragte velstand som bruge til Guds ære og opløfte menneskeheden, sådan ser de på det som middel til at tjene sig selv. I stedet for at udvikle Guds egenskaber hos mennesket, bruges rigdommene til at udvikle Satans egenskaber i mennesket. Ordets frø kvæles af torne.

”Og dette livs nydelser.” Fornøjelser der kun er for at stille sig selv er farlige. Al føjelighed som bliver til vane, svækker de fysiske kræfter, som omtåger sindet, eller sløver det åndelige klarsyn, er ”kødets lyster, som fører krig mod sjælen.” 1 Peter 2,11.

”Lyst til alt muligt.” Dette er ikke nødvendigvis syndigt i sig selv, men noget om sættes først i stedet for Guds rige. Hvad der end tiltrækker tankerne fra Gud, hvad der end drager kærligheden bort fra Kristus, er fjendskab mod sjælen.

Så længe tankesindet er ungt og livskraftigt og meget modtageligt, er det meget fristende at tjene sig selv. Hvis verdslige planer virker, er man tilbøjelige til at fortsætte i den linje, som dræber samvittigheden, og forvansker den rette vurdering af hvad der er virkelig karakterudmærkelse. Når omstændighederne danner denne udvikling, vil væksten kunne ses i en retning som Guds ord forbyder.

I denne dannende periode som børnene har i deres liv, er forældrenes ansvar meget stor. Det burde være deres studium at omgive de unge med den rette indflydelse, indflydelse som giver dem det rette syn på livet og det sande succes. I stedet for dette, gør mange forældre det til deres første mål at deres børn får verdslig fremgang. Alle deres kammerater vælges efter dette mål. Mange forældre danner deres hjem i en stor by, og introducerer deres børn for et moderigtigt samfund. De omgiver dem med en indflydelse, som opmuntrer til verdslighed og stolthed. I denne atmosfære formindskes sind og sjæl. Livets høje og ædle mål mistes af syne. Privilegiet at være Guds sønner, arvinger til evighed, byttes ud med verdslig vinding.

Mange forældre prøver at fremme deres børns lykke ved at stille deres hang til fornøjelser. De lader dem engagere i sport, og deltage i fornøjelsesselskaber, og giver dem penge de frit kan bruge til vise sig frem og tilfredsstille sig. Jo større ønsker for fornøjelser bliver indfriet, des stærkere bliver ønskerne. Disse unges interesse optages mere og mere af fornøjelser, indtil de ser på det som det store livsmål. De danner vane for dovenskab og føje sig selv, så at det bliver næsten umuligt for dem at blive standhaftige kristne.

Endog menigheden, som burde være sandhedens grundpille, ansporer til egenkærlig trang til fornøjelser. Når penge rejses til religiøse formål, hvad tyer mange menigheder sig så til? Til basarer, suppeuddeling, godgørhedsarrangementer og endog til lotterier, og sådanne påfund! Ofte vanhelliges Gudstilbedelsen ved at den viger pladsen for fest og drikkegilder, købe, sælge og tage til ægte. Respekt for Guds hus og ærbødighed for hans tilbedelse formindskes i de unges sind. De selvbeherskelsens barrierer svækkes. Der appelleres til selvskhed, appetit og kærlighed til opvisning, og dette får mere kraft, eftersom det får frit løb.

Jagten efter fornøjelser og underholdning centrer sig om byerne. Mange forældre som vælger et byhjem til deres børn, tror at de giver dem større muligheder, vil blive skuffet, og fortryder deres frygtelige fejltagelse for sent. Byerne i dag bliver hurtigt som Sodoma og Gommora. De mange festdage opmuntrer til lediggang.

Spændende sportsaktiviteter – gå i teater, hestevæddeløb, spil, brændevinsdrikning, og drikkelag – stimulerer al lyst til intens aktivitet. De unge fejles med af populære strømme. De som lærer at elske fornøjelser for sin egen skyld, åbner floddøren for fristelser. De hengiver sig til social munterhed og tankeløs latter, og deres omgang med fornøjelseselskere har en berusende virkning på sindet. De forledes til den ene udskejjelsesform til den anden, indtil de både mister ønsket og muligheden for et nyttigt liv. Deres religiøse higen isnes; deres åndelige liv formørkes. Alle sjælens ædlere evner, alt som forbinder mennesker til den åndelige verden, bliver fornødret.

Det er rigtigt at nogle kan se deres tåbelighed og angre. Måtte Gud tilgive dem. Men de har såret deres egne sjæle, og sat sig selv i en livslang fare. Den skarpsindighedskraft, som altid bør være skarp og følsom til at skelne mellem rigtigt og forkert, ødelægges i stor målestok. De er ikke hurtige til at kunne se Helligåndens ledende stemme, eller skelne Satan påfund. De falder for ofte i farens stund for fristelse, og ledes bort fra Gud. Afslutning af deres fornøjelseselskende liv er fordærv i denne verden og i den kommende verden.

Bekymringer, rigdomme fornøjelser – alt bruger Satan i sit spil med menneskesjælen. Advarslen lyder: ”Elsk ikke verden og heller ikke det, som er i verden. Hvis nogen elsker verden, er Faderens kærlighed ikke i ham; for alt det, som er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden.” 1.Joh.2,15.16 Han som læser menneskehjerterne ligesom en åben bog siger: ”Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer.” Luk. 21,34. Og apostelen Paulus skriver ved Helligånden: ”Men de, der vil være rige, falder i fristelse og baghold og henfalder til utallige tåbelige og skadelige tilbøjeligheder, som styrter mennesker i undergang og fortabelse. For kærlighed til penge er roden til alt ondt; drevet af den, er nogle blevet ført bort fra troen og har voldt sig selv mange smerter.” 1.Tim.6,9.10.

Tilberedelse af såjord

I lignelsen om sædemanden, viser Kristus forskellige resultater af såningen, på grund af jorden. I alle situationer er sædemanden og sæden den samme. Når han således lærer at hvis Guds ord ikke udretter sit arbejde i vore hjerter og liv, må årsagen finde hos os selv. Men resultatet er ikke ude af vor kontrol. Ganske vidst kan vi ikke ændre os selv; men det er i vor magt at vælge, og det påhviler os at afgøre hvad vi vil blive. De der lytter som vejanten, stengrunden og tornene behøver ikke forblive sådan. Guds Ånd forsøger altid at bryde den forblindende fortryllelse som holder mennesker hen i verdslige ting, og vil vække ønske om en uforgængelig skat. Det er når Ånden modsættes at mennesker bliver uopmærksomme på eller forsømmelige over for Guds ord. De står selv til ansvar for hjertets hårdhed, som forhindrer den gode sæd i at så rod, og til ansvar for den onde vækst der bremser dets udvikling.

Hjertets have må opdyrkes. Jorden må brydes op ved dyb syndsanger. Giftig, sataniske planter må rives op med rode. Den jord der tidligere blev overbegroet af torne kan kun forbedres ved flittigt arbejde. Således kan det naturlige hjertes onde